Uks wööras erra akkas tihti ja tihti tämä juures wöörsis käimä ja asi läks wiimaks nii kaugele et naad lüderliku elo akkasid elama.

Weike tüttär kes teräse tähele panekuga öli sai sest wöörite asjast arwu, keelas joo mittu körd oma emada et ei pea ninda moodi elama; aga kui prouwa ikke wana moodi edesi eläs; lubas tuttär sedä isäle kaihada, kui see kord kodo tuleb. —

Iga körd kui tüttär keelas, jäi ema armastus ikke tämäst külmemaks jä wähemaks; aga nüüd kui tüttär jo kaihada lihas, jäi emä südä tämä wasta jää külmäks ja tüttär jäi emäle silmä pinnaks liig palgiks seinäs, kedä tarwis ei öle.

Emä akkas pluanisid palmima kuida tütart. oma risust wällä saaks.

Wiimaks ants wist wana saadan ise tämäle nöu; egä ommeti ühegi emä südä ise niisikest pörgliku nöu oma lainsa, ime ilusa tütre köhta, ei jöuwa walmis seppitseda. —

Üks öhta ilja kutsuh ta kutsari oma kambri ja ütleb: „ Sina pane obosed tölla ette, ja weed mi-

nu tütre metsa, wöttad rüded tämä ümbärt wällä, tappad sääl sama tema wällä, leika täma lõhki ja too tämä südä mulle nähä; et ma töeste tean, et se nurjatu loom otsas on; kes mull ristiks on. —

Kutsar, pelos sedä jöletat juttu kuulles ja tükaiga ei saand sönagi suust; peräst kogos ennäst ja akkas lapsukesele armu paluma. —

Alastamata ja külmalt, nöudis prouwa kutsarilt käso täitmist; ka ähwärdas: Kui saa mu käsko ei täidä; ehk sedä alwalt toimetad ninda et see asi rahwa sees aisema akkah; muidugi teedä: süs wastad ise oma päägä. —

Kutsaril muud midägi ei äwitand kuu pane obo sed tölla ette ja mene. — Tütrekene astus röömsa meelega tölda, tämä teedä pidi tädä kuhugi wöörsi weedama; a ei teedändki waineke et ta tappa ohwriks ja röngade söögiks öli määrätud. —

Kaugel metsäs pidäs kutsar obosed kinni ja räägih irmsat ja kohutawat lugu töllas istujale. —

Weike iluduse ingel kohkos seda kuuldes esteks; a warsti toibos ta ja ütles; „ Jättä mind elama, wötta see koer,